

Arrest

**nr. 341 059 van 12 februari 2026
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Paul Devaux 2
4000 LIEGE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Malinese nationaliteit te zijn, op 7 juli 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 27 juni 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat J. WALDMANN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 20 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 22 april 2020 trof het bestuur een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

1.3. Op 26 mei 2020 trof het bestuur een beslissing tot verlenging van de termijn voor een Dublin-transfer.

1.4. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 28 oktober 2021 beslissingen tot weigering van de status van vluchteling en subsidiaire bescherming.

1.5. Tegen deze beslissingen diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 29 juni 2023 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Het bestuur trof op 19 juli 2023 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

1.7. Op 14 februari 2024 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.8. Deze aanvraag werd door het bestuur op 9 september 2024 onontvankelijk verklaard. Tevens gaf het bestuur verzoeker bevel om het grondgebied te verlaten.

1.9. Het bestuur trof op 27 juni 2025 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze akte werd niet aangevochten.

1.10. Tevens legde het bestuur op dezelfde dag een inreisverbod met een duur van 2 jaar op. Dit is de thans bestreden beslissing.

Ze luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door PZ DAMME KNOKKE HEIST op 27 juni 2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer:

Naam : [B.]

voornaam : [B.]

geboortedatum : [...]1996

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Mali

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied(1).

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 27 juni 2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;

x2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 juli 2023 dat hem betekend werd op bij aangetekend schrijven dd. 24 juli 2023 en evenmin aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 9 september 2024 dat hem betekend werd op 8 oktober 2024. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart dat hij sinds eind 2019 in België verblijft en dit om er te wonen en te werken. Betrokkene verklaart dat hij niet in België, noch in een ander Europees land reeds internationale bescherming (asiel) heeft aangevraagd en geeft geen reden waarom hij niet terugkeerde naar zijn herkomstland. Betrokkene verklaart dat hij geen ziekte heeft die hem verhindert om te reizen of om terug te keren naar zijn herkomstland. Betrokkene verklaart dat hij geen partner heeft met wie hij een duurzame relatie heeft in België, noch kinderen. Betrokkene verklaart dat hij een broer heeft in België en dat hij geen familie heeft in zijn herkomstland.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene wel degelijk internationale bescherming heeft aangevraagd in België, namelijk op 18 oktober 2019. Uit het onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Ook de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 14 februari 2024 leidde niet tot de afgifte van een verblijfstitel.

Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige sibilings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan met zijn broer.

Betrokkene haalt zijn werklust aan die hem toestaat deel te nemen aan de arbeidsmarkt. Dit element opent echter niet het recht tot verblijf.

Het voornemen of de bereidheid om te werken zonder dat er effectief een werkvergunning werd afgeleverd, vormt geen beletsel voor een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst of verblijf in het buitenland met het oog op het verkrijgen van de vereiste vergunningen. De betrokkene beschikt niet over de vereiste werkvergunning en kan dus geen winstgevende activiteit uitoefenen. Bovendien opent dit element het recht op verblijf niet.

Bovendien kan de betrokkene zijn verlangen om deel te nemen aan de arbeidsmarkt in zijn land van herkomst in vervulling brengen ten einde zich te re-integreren.

De betrokkene haalt in de vragenlijst 'hoorrecht' de duur van zijn verblijf op het grondgebied aan.

De betrokkene is doelbewust, met uitzondering van de periode dat zijn verzoek om internationale bescherming in behandeling was, op illegale wijze op het grondgebied verbleven. Dit was betrokkenes eigen keuze, wat maakt dat hij zelf de nadelige situatie gecreëerd heeft, waarin hij/zij zich nu bevindt en die hij nu inroept (Raad van State, arrest nr. 132.221 van 09.06.2004).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. In casu is geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (RVV, nr. 123.945 van 15 mei 2014).

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoeker op:

“Manifeste appreciatiefout en schending van artikelen 3 en 8 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955, van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 22 van de Grondwet, van artikelen 1, 7, 62 en 74/11, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), gelezen in overeenkomstig met artikelen 5.b, 7 en 11 van de de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, van het recht om te worden gehoord, van de rechten van de verdediging.”

Hij betoogt als volgt:

“6.1. Eerste grief: afwezigheid van risico op onderduiken

12. Volgens artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet :

« §1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval...».

13. Volgens artikel 62 van de Vreemdelingenwet, moeten de beslissingen gemotiveerd zijn; dezelfde bepaling voorziet ook in het recht om te worden gehoord, wat ook een algemeen rechtsbeginsel is.

14. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding . Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken .

15. Volgens artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet:

« §1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. (...) § 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering. Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen. De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. § 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien: 1° er een risico op onderduiken bestaat, of; (...) 3° de onderdaan van een derde land [een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid (...)] ».

16. Volgens artikel 7 van de terugkeerrichtlijn:

« 3. Voor de duur van de termijn voor vrijwillig vertrek kunnen bepaalde verplichtingen worden opgelegd om het risico op onderduiken te beperken, zoals de verplichting om zich regelmatig te melden bij de autoriteiten, een voldoende financiële zekerheid te stellen, documenten voor te leggen of op een bepaalde plaats te verblijven ».

17. Artikel 110 quaterdecies van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 voert deze preventieve maatregelen in.

18. In casu gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (artikel 74/11 §1, lid 2, 2° van de Vreemdelingenwet).

19. Volgens de verwerende partij bestaat er een risico op onderduiken omdat de heer [B.] duidelijk zou hebben gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. De heer [B.] zou geen gevolg hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 09.09.2024 dat hem zou worden betekend op 08.10.2024.

20. Het inreisverbod wordt gemotiveerd op basis van het feit dat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Volgens artikel 74/14, §3 Vw kan dit enkel wanneer er concrete aanwijzingen bestaan van een risico op onderduiken, belemmering van de terugkeer, of gevaar voor de openbare orde.

21. De enkele vaststelling dat verzoeker illegaal verbleef, zonder enig onderzoek naar alternatieven of zijn persoonlijke omstandigheden is onvoldoende. De overheid heeft geen enkele individuele toetsing verricht,

wat in strijd is met de vereisten van artikel 74/14 Vw en de relevante rechtspraak (o.m. RvV nr. 236.574, 03/03/2017).

22. Deze motiveringsgebreken schenden artikel 74/11 Vw en artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU (recht op behoorlijk bestuur).

23. Volgens artikel 1er, §1, 11° van de Vreemdelingenwet :

« risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken ».

24. Volgens artikel 1er §2 van de Vreemdelingenwet:

« Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval ».

25. Niettemin is geen van de in artikel 110 quaterdecies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voorziene preventieve maatregelen eerder aan verzoeker toegepast.

26. Bijgevolg vormt de bestreden beslissing een manifeste appreciatiefout. De bestreden beslissing is onvoldoende gemotiveerd wat betreft de concrete elementen waarvan het risico op onderduiken zou kunnen worden vastgesteld; in dit opzicht is de bestreden beslissing in strijd met artikelen 7, 62, 74/11 en 74/14 van de Vreemdelingenwet genomen.

6.2. Tweede grief: schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM

27. Volgens het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: « Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

28. Volgens de terugkeerrichtlijn: « De lidstaten dienen ervoor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van onderdanen van derde landen volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU moeten beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf. De lidstaten dienen bij het gebruik van standaard formulieren voor besluiten in het kader van terugkeer, te weten terugkeerbesluiten, en, in voorkomend geval, besluiten met betrekking tot een inreisverbod of verwijdering, dat beginsel te eerbiedigen en alle toepasselijke bepalingen van deze richtlijn na te leven » (Overweeging nr. 6).

29. De bestreden beslissing vormt een schending van artikel 8 EVRM (privéleven).

30. Het is vaste rechtspraak dat wanneer de risico's van inbreuk op het recht op eerbiediging van privé- en/of familieleven worden aangevoerd, de Raad eerst onderzoekt of er een privé- en/of familieleven is in de zin van het EVRM, vooraleer wordt nagegaan of er inbreuk is gemaakt door de bestreden beslissing. Wat de beoordeling van het al dan niet bestaan van een privé- en/of familieleven betreft, is het ook vaste rechtspraak dat uw Raad zich plaats op het moment dat de bestreden beslissing is genomen .

31. Artikel 8 van het EVRM definieert noch het begrip « gezinsleven » noch het begrip « privéleven ». De twee begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van de nationale wetgeving moeten worden geïnterpreteerd.

32. Het begrip « privéleven » wordt niet gedefinieerd door artikel 8 van het EVRM Het Europees Hof voor de rechten van de mens benadrukt dat het begrip « privéleven » een brede term is en dat het niet mogelijk is of nodig is hier een uitgebreide definitie aan te geven. Het bestaan van een gezinsleven of een privéleven, of beide, wordt in feite beoordeeld.

33. Vervolgens moet uw Raad overwegen of er sprake is van een interferentie in het privé- en/of gezinsleven. In dit verband zal uw Raad nagaan of de buitelnader voor het eerst een toelating heeft aangevraagd of als het een besluit is om een verworven verblijf te beëindigen.

34. Verzoeker verblijft sinds 2019 in België en heeft een sociaal netwerk uitgebouwd. De beslissing houdt geen rekening met de impact op zijn privéleven.

35. Bovendien heeft de Raad van State geoordeeld: "Noch artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980, noch artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG kan artikel 8 van het EVRM buiten toepassing laten. Bij het nemen van een terugkeerbesluit moet de verzoeker zich er dus van vergewissen dat hij niet alleen voldoet aan artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980, maar ook aan artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het is derhalve de taak van de Commissie om het recht op eerbiediging van zowel het gezinsleven als het privé-leven, zoals vastgelegd in bovengenoemd artikel 8, te eerbiedigen.

36. Bovendien impliceert de eerbiediging van het recht om te worden gehoord, indien zij vereist dat verzoeker zijn standpunt kenbaar maakt, als consequentie daarvan ook dat zij de door verzoeker aangevoerde feiten in aanmerking neemt, al was het maar om deze af te wijzen. In de onderhavige zaak heeft men onvoldoende rekening gehouden met de situatie van verzoeker, en zich gebaseerd op onvolledige en onjuiste informatie en is men derhalve niet in staat geweest een behoorlijke belangenafweging te maken in het licht van artikel 8 van het EVRM.

37. In het licht van het voorgaande betoogt verzoeker dat verweerder de zaak niet zo grondig mogelijk heeft onderzocht in het licht van de omstandigheden waarvan zij op de hoogte was of had moeten zijn ten tijde van de beslissing tot weigering van de toegang."

2.2. Verzoeker kan niet dienstig de schending opwerpen van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet. Immers hebben deze bepalingen betrekking op een verwijderingsbesluit, wat de bestreden beslissing niet is.

Evenmin kan verzoeker dienstig de schending opwerpen van artikel 1, §2, 11° van de Vreemdelingen-wet dat handelt over het risico op onderduiken zoals bedoeld in artikel 74/14, §3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet dat toelaat om in dit geval een uitvoeringstermijn van minder dan 30 dagen voor het verwijderingsbesluit te voorzien. De bestreden beslissing is echter een inreisverbod, geen verwijderings-besluit.

Evenmin kan verzoeker dienstig de schending opwerpen van de artikelen 5 b) en 11 van de Terugkeerrichtlijn. Deze bepalingen werden voor wat betreft het inreisverbod omgezet in de Vreemdelingenwet (artikelen 74/11 en 74/12 van de Vreemdelingenwet) en verzoeker toont niet aan dat ze toch niet of niet correct werden omgezet. Hij kan derhalve thans niet meer rechtstreeks de schending van de voornoemde bepalingen van de Terugkeerrichtlijn inroepen.

De Raas leest ten slotte in het verzoekschrift geen concrete uitleg over de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM.

Deze onderdelen van het middel zijn bijgevolg onontvankelijk.

2.3. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 62 van de Vreemdelingenwet gaat de Raad ervan uit dat hij de schending van §2 van dit artikel beoogt aan te voeren. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in deze bepaling heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat hem voor vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. In elk van beide gevallen rust op verweerder de verplichting om een inreisverbod op te leggen (cf. RvS 18 december 2013, nrs. 225.871 en 225.872), dit voor maximum drie jaar.

De formele motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet verplicht verweerder verder om in het bestreden inreisverbod tot uiting te laten komen waarom hij dit verbod oplegt voor een bepaalde termijn. Hierbij moet hij rekening houden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene. De bestreden beslissing bevat in casu duidelijk motieven aangaande de duurtijd van het inreisverbod waarbij verweerder uitgebreid ingaat op de specifieke omstandigheden van verzoekers geval. Verzoeker toont voorts niet aan dat hij zich niet kan verdedigen op de betrokken motieven, wat het hoofddoel is van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt bijgevolg niet, te meer verzoeker inhoudelijke kritiek levert op

de motieven en opwerpt dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout. Dit wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

2.4. Verzoekers eerste grief handelt over een manifeste appreciatiefout inzake het vastgesteld risico op onderduiken.

Dit betoog is niet dienstig. Het betreft immers een motief dat inherent is aan de in punt 1.9 bedoelde bijlage 13septies van 27 juni 2025, waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat. Deze bijlage 13septies is niet de bestreden beslissing. Ze werd ook niet aangevochten en is derhalve een definitieve beslissing. Verzoeker kan het thans bestreden inreisverbod niet aanwenden om een motief dat betrekking heeft op de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten, opgenomen in deze bijlage 13septies, te bekritisieren. Het bestreden inreisverbod doet ook niet meer dan herhalen wat in deze bijlage 13septies kan worden gelezen ter ondersteuning van het treffen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij geen termijn wordt verleend om het grondgebied te verlaten. Anders oordelen en toelaten dat verzoeker een motief van het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 juni 2025 alsnog inhoudelijk bekritiseert, komt neer op het schenden van het definitief karakter van deze beslissing (cf. RvS 29 mei 2018, nr. 241.634).

Voor het overige kan worden verwezen naar het gestelde in punt 2.2.

2.5. In een tweede grief werpt verzoeker de schending op van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

Voor wat betreft de uiteenzetting met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, volstaat het te verwijzen naar het gestelde in punt 2.2.

2.6. In de bestreden beslissing kan worden gelezen:

“Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat “de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden”. De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan met zijn broer.”

Verzoeker gaat hierop niet in concreto in, zodat de overwegingen overeind blijven en er geen sprake kan zijn van een gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

2.7. Verzoeker houdt voor dat hij sinds 2019 in België verblijft, dat hij een sociaal netwerk heeft uitgebouwd en dat de bestreden beslissing geen rekening inhoudt met de impact ervan op zijn privéleven.

Wie zich beroept op een schending van zijn privéleven, moet in de eerste plaats aantonen dat hij een beschermenswaardig privéleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker concretiseert dit niet en blijft overwegend steken in een algemeen theoretisch betoog over voormelde verdragsbepaling. Hij komt voorts niet verder dan clichématig te poneren dat hij een sociaal netwerk heeft opgebouwd sedert zijn verblijf in België, maar werkt dit niet verder uit.

Alleszins toont verzoeker met zijn betoog niets aan dat de volgende vaststellingen in de bestreden beslissing strijdig zijn met artikel 8 van het EVRM:

“De betrokkene haalt in de vragenlijst ‘hoorrecht’ de duur van zijn verblijf op het grondgebied aan.

De betrokkene is doelbewust, met uitzondering van de periode dat zijn verzoek om internationale bescherming in behandeling was, op illegale wijze op het grondgebied verbleven. Dit was betrokkenes eigen keuze, wat maakt dat hij zelf de nadelige situatie gecreëerd heeft, waarin hij/zij zich nu bevindt en die hij nu inroept (Raad van State, arrest nr. 132.221 van 09.06.2004).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. In casu is geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (RVV, nr. 123.945 van 15 mei 2014)."

Gelet op bovenstaande toont verzoeker geen schending van artikel 8 van het EVRM aan.

2.8. Het recht om te worden gehoord maakt integraal deel uit van het recht van verdediging dat een algemeen rechtsbeginsel is naar Belgisch recht. Het beoogt te verzekeren dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Dit beginsel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste de mogelijkheid te bieden individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. Het is aan de Raad om aan de hand van de specifieke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of de aantasting van het hoorrecht van aard is dat een andere beslissing zou zijn getroffen indien de betrokkene de gelegenheid had gekregen elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt aan te voeren. Om een miskennis van het hoorrecht aan te tonen, dient de verzoekende partij dus aannemelijk te maken dat, indien zij was gehoord, een andere beslissing had kunnen worden genomen (cf. RvS 27 september 2021, nr. 14.593 (c)).

2.9. Zoals blijkt uit de aanhef van de bestreden beslissing werd verzoeker op 27 juni 2025 gehoord door de politie van de zone Damme – Knokke-Heist. In de aanhef wordt tevens gesteld dat in de beslissing rekening werd gehouden met zijn verklaringen. Verzoeker verduidelijkt niet met welke verklaringen of elementen die werden meegedeeld tijdens het gehoor, het bestuur geen rekening heeft gehouden. Het volstaat niet om in het verzoekschrift te poneren: *"Bovendien impliceert de eerbiediging van het recht om te worden gehoord, indien zij vereist dat verzoeker zijn standpunt kenbaar maakt, als consequentie daarvan ook dat zij de door verzoeker aangevoerde feiten in aanmerking neemt, al was het maar om deze af te wijzen. In de onderhavige zaak heeft men onvoldoende rekening gehouden met de situatie van verzoeker, en zich gebaseerd op onvolledige en onjuiste informatie en is men derhalve niet in staat geweest een behoorlijke belangenafweging te maken in het licht van artikel 8 van het EVRM."*

De tweede grief is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.10. De Raad concludeert dat verweerder een inreisverbod heeft opgelegd voor twee jaar, waarbij hij rekening heeft gehouden met de elementen die verzoekers zaak kenmerken en waarvan hij kennis had. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat verweerder in casu zijn discretionaire appreciatie-bevoegdheid op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld of artikel 8 van het EVRM heeft geschonden door verzoeker een inreisverbod voor twee jaar op te leggen, daar waar hij op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een inreisverbod voor drie jaar kon hebben opgelegd.

2.11. Het enig middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA